

ΕΣΤΙΑΔΕΣ

Βαθειά ἄκραχτα μεσάνυχτά, τρισκότεινοι οὐρανοὶ
πάν' ἀπ τὴν Πολιτεία τὴν κοιμισμένη.
κι ἄξαφνα σέρνει τοῦ Κακοῦ τὸ Πνεῦμα μιὰ φωνή,
τρόμου φωνή — κι ὅλοι πετιοῦνται ἀλλαλιασμένοι.

« Ἐσβυσ' ἢ ἄσβυστη φωτιά! » κι ὅλοι δρομοῦν φορὰ
τυφλοὶ μέσα στὴ νύχτα νὰ προφτάσουν,
ὄχι μ' ἐλπίδα πῶς μπορεῖ νᾶν ψεύτρα ἢ συμφορὰ,
παρὰ νὰ δοῦν τὰ μάτια τους καὶ τὴ χορτάσουν.

Θαρρεῖς νεκροὶ κι ἀπάρησαν τὰ μνήματ' ἀραχνά,
σύγκαιρα ὀρθοὶ γιὰ τὴ στερνὴ τὴν κρίση,
κ' ἐνῶ οἱ ἀνέγνωμοι σπαρνοῦν μὲς σὲ κακὸ βραχνᾶ
μὴν τύχη τρέμουνε κανεὶς καὶ τοὺς ξυπνήση.

Μ' ἓνα πνιχτὸ μονόχρωτο ἀναφυλλητό, σκυφτοὶ
πρὸς τῆς Ἑστίας τὸ Ναὸ τραβοῦνε
καὶ μπρὸς στὴν Πύλη, διάπλατα τὴ χάλκινη ἀνοιχτή,
ἓνα τὰ μύρια γίνονται μάτια νὰ ἰδοῦνε.

Καὶ βλέπουν: μὲ τῆς γνώριμης ἀρχαίας των ἀρετῆς
τὸ σχῆμα τάνωφέλευτο ντυμένες
στὸν προδομένο τὸ Βωμὸ ἔμπρὸς γονυπετεῖς
τις Ἑστιάδες τὶς σεμνές, μὰ κολασμένες.

Τὸ κρῖμα τους ἐστάθηκε μιὰ ἄβουλη ἀναμελλιά
κι ἀραθυμιά—σὰν τῆς δικῆς μας νιότης!
μὰ ἡ ἅγια ἡ Φωτιά, μιὰ πῶσβυσε, δὲν τὴν ἀνάβει πλιά
ἀνθρώπινο ἢ προσάναμμα ἢ πυροδότης.

Κι ὅσο κι ἂν μὲ τὶς φουῦχτες των σκορπίζουν στὰ μαλλιά
μὲ συντριβὴ καὶ μὲ ταπεινοσύνη,
τοῦ κάκου! στὴ χλιαρὴ χῶβολη καὶ μὲς στὴ στάχτη πλιά
σπίθας ἰδέα οὐδ' ἔλπιση δὲν ἔχει μείνη.

Κ' εἶναι γραμμένη τοῦ χαμοῦ ἡ Πολιτεία: ἐχτὸς
ἂν πρὸ ὁ καινούργιος ἥλιος ἀνατείλῃ
κάμῃ τὸ θαῆμα του ὁ οὐρανὸς καὶ στ' ἄωρα τῆς νυχτὸς
μακρόθυμος τὸν κεραυνὸ τοῦ κάτω στείλῃ.

Κι ἂν εἶν' καὶ πέση ἐπάνω τους, ἄς πέση! ὅπως ζητᾶ
τὸ δίκιο κ' οἱ Παρθένες τὸ ζητοῦνε,
ποῦ ἰδοῦ τις, μὲ τὰ χέρια τους στὰ οὐράνια σηκατὰ
καὶ τὴ ψυχὴ στὰ μάτια τους τὸν προσκαλοῦνε.

Τάχα τὸ θαῆμα κ' ἔγινε;—πέξ μου το νὰ σ' τὸ πῶ,
γνώμη ἄβουλη, γνώμη ἄδικη μιᾶς νιότης
σὰν τὴ δικιά μας, πῶσβυσε ἔτσι χωρὶς σκοποῦ
μ' ἀκόμα ζῆ καὶ ζένεται—μὲ τὸ σκοπὸ τῆς!